

Ludovica Mosca, intèrpret i pedagoga musical de prestigi internacional, ens ofereix ara una altra vessant artística. Per a ella, la música i la pintura sempre han anat unides. De família d'artistes, la plàstica l'ha envoltat -el seu pare és el pintor Ivan Mosca- mentre estudiava dansa i música. Començar a pintar era, doncs, una cosa natural. De formació autodidacta, realitzà una exposició el 1972, però no fou fins el 1992 que la pintura esdevingué una activitat regular i ininterrompuda i que la portà a l'estudi i millora de les tècniques de l'aquarel·la, el guaix, el pastel i la tinta xinesa.

En aquesta mostra són presents dues temàtiques de la seva preferència: conjunts florals i paisatges. Els primers com a oportunitat de plasmar els colors més diversos, des de l'esclat de llum a composicions monocromes, somortes, tot passant pel contrast cromàtic, que palesa el seu sentit innat del color. Aquest contrapunt colorístic, car és pura simfonia de colors, sense concretar la forma, es repeteix en els paisatges, sempre vacilants, densos, inconcrets, puntejats de llum, vistos entre boires, de fet -diversos títols hi fan referència- vistos des del somni.

Els títols són d'un gran poder evocador, com les formes suaus que recreen, perquè expressen un moment concret, una emoció viscuda, un record llunyà que parla directament a recers desconeguts de nosaltres mateixos, suggerint-nos uns temps i uns espais immemorials que ens sembla reconèixer. Una obra, de fet, que el visitant pot interpel·lar, interpretar i fer seva. Tanmateix, són obres personals, referència directa de vivències, d'estats de l'esperit, però sobretot, d'emocions produïdes per la interpretació musical. Gran part de les obres són realitzades després de l'execució d'un concert. Segons paraules de l'artista: "la força que la música fa sentir, es tradueix en imatges".

M. Montserrat Castillo
Historiadora i crític d'art